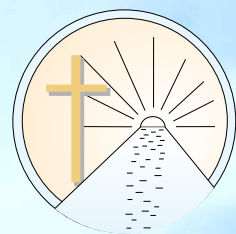

SIONS

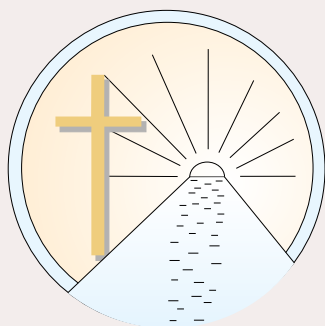
Missionstidning

Nr 10/2025

De övervann honom
genom Lammets blod och
genom sitt vittnesbörds ord.

Uppenbarelseboken 12:11

UTGIVARE

Laestadianernas
Fridsföreningars förbund r.f.

ANSVARIG REDAKTÖR

Vesa Pöyhtäri
Permosvängen 111
68600 Jakobstad
vesa.poyhtari@lff.fi
+358 44 217 5410

REDAKTIONSRÅD

Joel Ahlvik, Magnus Enlund,
Kristian Gäddnäs, Eva Hag-
näs, Karl-Henrik Snellman
och Jerry Sundkvist

LAYOUT

Firma David Forsblom
Tfn +358 50 408 6989
david.l.e.forsblom@gmail.com

ISSN 1455-8882 (print)

ISSN 2490-0869 (web)

TRYCK

Forsberg Print&Package
Group Oy

SIONS

Missionstidning

Nr 10/2025

REDAKTÖRENS HÄLSNING Framtiden för den
lutherska kyrkan i Albanien 4-5

Andens frukt 6-8

VARDAGSTRO Kärlekens lov 9

BARNATRO Jag är vägen, sanningen
och livet 10-11

UNGDOMSFLIK En tillbakablick
på skriftskolan 2024-2025 12-13

Se, Jesus, är ett trösterikt namn 14-15

... 16-17

Då barnen föddes döda 18-19

BOKRECENSION När väckelserörelsen splittrades:
Rauhan Sana-laestadianismens uppkomst
20-22

Insamling till LFF:s missionsfond 22

Information om prenumerationer 23

Kommande helgdagar

Mikaelidagen • MATT 18:1-6 (7-9) 10 • Änglarnas dag
Adertonde söndagen efter pingst • LUK 14:1-6 • Kristen människas frihet
Nittonde söndagen efter pingst • MATT 22:34-40 • Det dubbla kärleksbudet
Tjugonde söndagen efter pingst • MARK 2:1-12 • Tro och otro

BEKÄNNELSESKRIFTERNA

Stora katekesen / Tredje budet

Märk därför, att kraften och makten i detta bud icke består i vilandet, utan i helgandet, så till vida som på denna dag en särskild helig övning må äga rum. Ty andra arbeten och sysslor kallas icke med rätta heliga övningar, därest icke den som utför dem förut är helig. Men här måste ett sådant verk ske, varigenom en mänska själv blir helig, vilket – såsom vi hava hört – sker allenast genom Guds ord. För detta ändamål äro nu ock vissa rum, tider, personer och hela den yttre

gudstjänsten instiftade och anordnade, på det att detta Ordets verk även offentligen må förrättas.

Emedan nu så stor makt ligger på Guds ord, att det utan en vilodag icke kan helgas, så böra vi veta, att Gud strängeligen vill hava detta bud åttlytt och att han straffar alla, som förakta och icke vilja höra hans ord och icke vilja däri undervisas, i synnerhet på den tid som därtill är förordnad. +

HELG-SAMMANKOMSTER

- 5.10. Punsar
- 12.10 Näs
- 19.10 Närvilä
- 26.10 Höstmöte
i Jakobstad,
Skutnäs

Jakob lämnade Beer-Sheba och begav sig mot Harran. Han kom till en plats där han måste stanna över natten, eftersom solen hade gått ner. Och han tog en av stenarna på platsen för att ha under huvudet och lade sig att sova. Då hade han en dröm. Han såg en stege rest på jorden. Den nådde ända upp till himlen, och Guds änglar steg upp och ner på den. Och se, Herren stod ovanför den och sade: »Jag är Herren, din far Abrahams Gud och Isaks Gud. Det land där du ligger ska jag ge åt dig och dina efterkommande. Din avkomma ska bli som stoftet på jorden och du ska utbreda dig åt väster och öster, norr och söder. Genom dig och din avkomma ska jordens alla släkten bli välsignade. Och se, jag är med dig och ska bevara dig vart du än går, och jag ska föra dig tillbaka till detta land. Jag ska inte överge dig förrän jag har gjort vad jag lovat dig.«

FÖRSTA MOSEBOKEN 28:10–15

Framtiden för den lutherska kyrkan i Albanien

EN BRA PLATS FÖR DEN NYA KYRKAN

Den evangelisk-lutherska kyrkan i Albanien har hyrt en ny kyrkolokal i ett nybyggt höghusområde i utkanten av storstaden Tirana. Kyrkan invigs i slutet av oktober till Herrens hus och som hem för den lilla församlingen. Mässor och undervisning har pågått i kyrkan redan från början av sommaren.

Kyrkan ligger på andra våningen i ett vanligt höghus. På samma våning finns också olika affärer. Trapporna leder direkt upp från gågatan och därför är det lätt att hitta kyrkan.

Det verkar för oss som att vår kyrka denna gång är väl placerad i Tirana. Den ligger vid en gågata där människor brukar promenera på kvällarna. Det finns också mycket affärsverksamhet omkring kyrkan. Invånarna i närheten av kyrkan kommer från olika byar och områden i Albanien, vilket innebär att det ännu inte finns en stark social kontroll över dem, såsom det ofta gör

på landsbygden eller i äldre stadsdelar. Folk kan röra sig friare och är intresserade av att bekanta sig med allt som finns i deras nya bostadsområde..

GATUEVANGELISATION FRAMFÖR KYRKAN

När människor inte kommer till kyrkan måste kyrkan gå till människorna. Vår Herre Kristus sade: »Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar.« Detta gjorde ungdomarnas missionsgrupp i somras, när de bokstavligen gick ut på gatan på kvällen och beslöt att ta ett bord från kyrkan och placera det på gågatan. På bordet ställdes saft och kakor, och förbipasserande albaner bjöds in till en saftpaus. Flera människor i olika åldrar stannade, och efter glaset undrade de vilka dessa unga människor var och varför de bjöd på saft och samtal här på gatan. Då var det lätt att peka på kyrkan och säga: »Vi är kristna från den här kyrkan och vi vill lära känna människorna som bor här omkring.«

Det blev också samtal om kristendomen och evangeliet, men mycket handlade bara om att bryta isen genom att tala om det människor själva ville tala om. De som ville fick med sig en av evangelieböckerna eller några korta traktater om den kristna tron.

EVANGELISERANDE FÖRSAMLING

Evangelisation – eller mission, hur man än uttrycker det – är A och O för en levande kristen församling. Det känner vi igen från

vår väckelses början. Det var mycket evangelisation på gång när väckelsen bröt ut i Österbotten. Troende talade om Jesus och frälsningen i Kristi fullbordade gärning för människor på marknaderna, samtidigt som de sålde sina varor, fisk och jordbruksprodukter. Allt var inte spontana vittnesbörd mellan människor, utan troende sändes också ut för att predika och samla folk till Kristus. Hemmasammankomster var halvorganiserade tillfällen dit bybor samlades efter att någon från huset gått runt och bjudit grannar att komma in.

Någon har träffande liknat församlingen vid ett träsk dit en bäck strömmar in, och som sänder ut en ny bäck som för levande vatten vidare.

LFF:S STÖD BEHÖVS ÄNNU – EN KALLELSE TILL BÖN

St. Paulus lutherska församling är nu tio år gammal. Ganska ung, tycker jag. Man lämnar väl inte en tioåring att klara sig med egna krafter och egen visdom? En tioåring behöver vägledning, förböner och stöd för att mogna i tro och kärlek.

Vi som tjänar i den lutherska kyrkan i Albanien inbjuder dig att vara med i arbetet. Ta arbetet med i din förbönslista. Be för Emilia, Toni, Hosea och Ezra. Be för alla albaner som är medlemmar, särskilt för dem som nyligen blivit döpta eller konfirmerade.

ALBANIEN-ARBETETS FRAMTID

LFF:s styrelse kommer att diskutera Albanien-arbetets framtid under hösten. Alternativen är att vidga arbetet med ytterligare missionärspår, behålla nuvarande läge eller inleda processen att dra tillbaka LFF:s missionärer och fortsätta stödet genom besök. Det sistnämnda alternativet skulle innebära att församlingen ber och utser en lokal predikant, som först skulle verka som predikant och få utbildning till pastor för att

sedan ordineras till tjänsten. Varje alternativ har sina utmaningar, och det finns ingen enkel lösning för ansvarsfullt missionsarbete.

Tänk, om vi skulle besluta att förstärka det nuvarande missionsarbetet i landet? Det skulle betyda att vi kallar nya missionärer. LFF har det svårt med nuvarande budget att sända ytterligare ett missionärspår till Albanien för att arbeta tillsammans med Heikkiläs. Ekonomiskt kostar ett missionärspår cirka 70 000 euro per år. Summan känns stor men egentligen är ganska liten. I bästa fall är det faktiskt bara 70 personer som skulle behöva ge 1 000 euro var, så vore de ekonomiska möjligheterna tryggade.

LEVANDE VATTEN STRÖMMAR VIDARE

Allt är i Guds hand. När vi ber ger Han svar – eller säger »vänta«. Vi får be att tioåringen växer och etablerar sig i Guds nåd och börjar ta mer och mer ansvar för sitt liv och sin tro. Och att Herren under de kommande åren låter det levande vattnet strömma vidare genom församlingen till andra städer i landet.

Kontakta mig gärna om du har tankar kring missionen i Albanien. ✚

Vesa Pöytäri

Andens frukt

NÄR MAN TALAR OM Andens frukt är man redan inne på ett område i den kristna läran som inte behandlar de allra första och grundläggande styckena, alltså läran om Gud, läran om människan, läran om tron och hur man blir delaktig av en levande tro. Däremot handlar det om vad som följer på en levande tro.

En text för den adertonde söndagen efter pingst talar om Andens frukt, motsatsen till köttets gärningar. Paulus skriver i Gal. 5:22–26: »Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning. Sådant är lagen inte emot. De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär. Om vi har liv genom Anden, låt oss då även följa Anden. Låt oss inte söka tom ära, inte utmana varandra och inte avundas varandra.«

Palus hade här tidigare i brevet till galaterna på ett tydligt sätt förklarat hur och varifrån de blivit frigjorda, nämligen från lagens trældom eftersom de genom tron är löftets barn. Till den friheten hade Kristus gjort dem fria. Samtidigt påminner han

Kanske främst de unga blir föremål för en sådan påverkan

där man med egna ambitioner, strävanden och övningar försöker förbättra relationen till sin Skapare och Frälsare.

dem om, i samma kapitel i vers 13, att de är kallade till den friheten men inte så att den onda naturen skulle få något tillfälle.

Bibeln visar tydligt vilken den rätta ordningen är när det gäller tron och gärningarna. Orsaken till att det också i kristna sammanhang utvecklas så att allting vänds upp och ned är dels att det passar väl in i den naturliga människans tänkesätt. För det andra att det förekommer undervisning som på ett ofta obemärkt sätt leder till en helt och hållet fel uppfattning om salighetens väg. Det kan också leda till ett sådant förstånd att det är gärningarna som skall uppehålla tron. Ja, t.o.m. så att när man med egna medel kommit tillräckligt långt på helgelens väg blir tron överflödigt eller åtminstone inte bekväm. Hur blir det då med »tron allena«? Det här är ingenting nytt om vi läser Bibeln. Paulus måste fråga i galaterbrevet: *»Endast det vill jag veta: tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro?»* Nej, i stället är det gärningarna som är verkade av den Helige Ande genom tron och har då inte sitt upphov i oss trots att vi genom den nya människan medverkar. Denna verkan måste man förstå så att den är helt och hållet underordnad Gud. Paulus säger i 2 Kor. 3:5-6 *»inte så att vi av oss själva skulle kunna tänka ut något på egen hand, utan vår förmåga kommer från Gud. Han har gjort oss dugliga till att vara tjänare åt ett nytt förbund, som inte är bokstavens utan Andens».*

Det är inte alls ovanligt i vår tid att man i denna viktiga fråga leds fel. Kanske främst de unga blir föremål för en sådan påverkan där man med egna ambitioner, strävanden och övningar försöker förbättra relationen till sin Skapare och Frälsare. Någon bättre relation till vår Skapare och Frälsare kan en människa inte ha än den som Paulus uttrycker som ett saligt tillstånd i Rom.4:6-7 *»Därför prisar också David den människa*

Listan på köttets gärningar ger exempel på vad ett köttligt

sinne åstadkommer och de som lever i sådant skall inte ärva Guds rike. Andens frukter igen är allt det goda som en följd av tron på Kristus.

salig, som Gud tillräknar rättfärdighet utan gärningar: Saliga är de, vilkas överträdelser är förlättna och vilkas synder är överskylda.»

Nu kanske någon frågar: Vart hamnar då de goda gärningarna eller Andens frukt? Det nämndes redan att gärningarna inte kan varken föda, uppehålla eller bevara tron. I stället är det tron som uppehåller de goda gärningarna. Den Helige Ande som kommit genom tron i människans hjärta kallas trons Ande (2 Kor.4:13). Denna samma Helige Ande är också de goda gärningarnas Ande som vi ser i vår text där Andens frukt förklaras. Denna Ande driver alla troende att fly det onda och göra det goda. Därför är de goda gärningarna kännetecknen på tron och att en människa lever i nåden. Det betyder att det då inte sker av tvång att avhålla sig från det onda och göra det goda utan som Paulus uttrycker det i Rom.7:22 *»Till min inre människa gläder jag mig över Guds lag.»* Alltså Guds lag var inskriven i hjärtat.

Varifrån kommer då kraften till att göra det goda och låta bli att göra det onda? Den kommer bara från evangelium. Aposteln Johannes skriver *»Vi älskar därför att han först har älskat oss.»* Allt det som uppräknas i vår text som behandlar Andens frukt kan sammanfattas i kärleken. De är inte olika egenskaper eller dygder utan rätta kän-

netecken och gåvor i Guds rike till att tjäna vår nästa.

Vi märker då Paulus före vår text uppräknar köttets gärningar, vilken skillnad det är mellan dem och mellan Andens frukt. Listan på köttets gärningar ger exempel på vad ett köttsligt sinne åstadkommer och de som lever i sådant skall inte ärva Guds rike. Andens frukter igen är allt det goda som en följd av tron på Kristus.

En kristen bör dock vara medveten om att vi är tvådelade, nämligen att vi fortsättningsvis också bär på vår onda natur. Detta hör till en kristens vardag. Alltså inte de som endast bär det kristna namnet och visserligen bemödar sig om allt gott, utan de som tillhör Kristus. I vers 24 stod det: *»De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär.»* Korsfästelsen som straff innebar en pinsam och långsam död. Likadant är det med vår syndiga natur, vårt kött. Vi kan inte under vår livstid bli befriade från vårt kött, utan vi behöver vara andligen korsfästa med Kristus dagligen med alla lustar och begärelser. Lagen ger oss kunskap om Guds vilja men kan inte ge oss kraft att göra det goda och avhålla oss från det onda. Därför kommer uppmaningen i slutet av texten, nämligen att följa Anden om vi har liv genom Anden. Då visar det sig också i Andens frukt,

Aposteln Jakob skriver ju att tron utan gärningar är död.

Alltså är det ur en levande tro på grund av Guds stora barmhärtighet som Andens frukt, levernets rättfärdighet och helgelsen flyter fram.

alldeles som när livet i den naturliga kroppen också kan ses genom handlingar. Aposteln Jakob skriver ju att tron utan gärningar är död. Alltså är det ur en levande tro på grund av Guds stora barmhärtighet som Andens frukt, levernets rättfärdighet och helgelsen flyter fram. Vi får be: Herre föröka vår tro och helga oss i sanningen. Må det få ske som Paulus skriver i 1 Tess.5:23 *»Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må er ande, själ och kropp bevaras hela, så att ni är utan fläck vid vår Herre Jesu Kristi ankomst.»* +

Rune Östman

I **VÅRA DAGAR** syftar ordet kärlek ofta på den dynamik som existerar i parrelationer. Men kärleken och dess källa finner vi på ett annat ställe, nämligen hos Gud själv eftersom Gud är kärlek. I Första Korintierbrevet i Bibeln läser vi om kärlekens egenskaper. De här egenskaperna kan hjälpa oss människor att navigera rätt i livet. Vi läser om mycket fint: *»Kärleken är tålmodig, den vill inget något illa. Den skryter inte, ja den gläds med sanningen.«*

Kärleksfulla gärningar är något vi människor får öva på varje dag. Den här nämnda bibeltexten får hjälpa oss härvidlag. Den största självutgivande kärleken finner vi hos Jesus. Han älskade oss så mycket att han gick i döden för vår skull.

Man brukar använda begreppet kärleksband. Jesus, i och med sin död på korset, lade ett kärleksband mellan sig och oss människor – ett band som är så elastiskt och fullt av trofasthet att det håller i alla stunder.

Vi läser i kärlekens lov att kärleken inte söker sitt. I människo-relationer är vi alla mer eller mindre kantstötta. Många har varit med om svåra omständigheter i livet. Men vi kan lära oss av Jesus. Som exempel kan vi lägga ner vapnen, trots att vi själva anser oss ha rätten på vår sida. Kärlek handlar tillika om förlåtelse och om att ha fördragsamhet med varandra, vilket inte alltid är så enkelt.

Vidare läser vi om kärlekens lov: *»allt bär den, allt tror den, allt uthärdar den«*. Vad kan

då menas med dessa ord? Jag tror att Jesu kärlek bär oss genom livet. Vi får fö-

reställa oss Jesus som den gode Herden som bär sina får på axlarna. Sådär får vi tänka

oss Jesus. När vi inte för-mår tro så grundmu-rat alla gånger så får vi lita på att nåden räcker. Kärleken uthärdar allt. Sist och slutligen finns det inget som kan stå i vägen för Guds villkors-lösa kärlek mellan Gud och oss människor. +

Magnus Enlund

Love is patient.
Love is kind.
It does not envy
or boast.
It is not proud,
rude, or self-seeking.
It is not easily angry
and keeps no record
past mistakes.
It does not delight
in evil.
It rejoices in the truth.

JAG ÄR ...

I JOHANNESSEVANGELIET BESKRIVER Jesus sig själv med hjälp av sju olika bilder. Genom de här bilderna kan vi bättre förstå vem Jesus är. Tidigare har jag skrivit om Jesus som livets bröd, världens ljus, grinden, den gode herden, uppståndelsen och livet. Här kommer den sjätte bilden.

JAG ÄR ... VÄGEN, SANNINGEN OCH LIVET

Har du hört ordspråket »Alla vägar bär till Rom«? Det kommer från det antika Romarriket som redan före Jesu födelse sträckte sig över stora delar av Europa. År 312 f.Kr. (alltså ca 300 år innan Jesus föddes) började Appius Claudius bygga den första vägen som kom att heta Via Appia och som blev hela 560 km lång. Totalt byggde man 29 stora landsvägar som alla gick ut från Rom. Man behövde dem för att militären enkelt kunde hålla ordning på alla områden man erövrat och för att kunna erövra nya områden. Förstås var vägarna också viktiga för handeln. Romarnas vägnät var över 400 000 km långt och av de här vägarna var 85 000 km stenlagda vägar. Ett enormt arbete alltså.

När man idag pratar om att alla vägar bär till Rom, så menar många att det finns många olika vägar till Gud och att alla vägar är lika bra. Men som vi såg i rubriken så säger Jesus att han är Vägen. Han säger inte att han är en av många vägar, utan Vägen.

Det betyder att han är DEN ENDA VÄGEN. Den enda vägen vart? Inte till Rom i alla fall, nej, något mycket större och bättre än Rom och alla dess vägar. Jesus är enda vägen till Fadern, till Pappa Gud OCH till himlen. Han öppnade själv vägen till himlen och till gemenskap med Gud genom att dö för oss. Jesus lär oss om vägen vi ska gå. Han undervisar oss i sitt ord och påminner oss genom den Helige Ande som bor i våra hjärtan. Han är en underbar lärare som leder oss med mild hand och ger oss kärlek, glädje och frid.

Jesus säger att han är Sanningen. Han kan inte ljuga. I Bibeln hittar du sanningen om oss människor och sanningen om Gud. Allt som står i Bibeln är sant och när vi känner oss dåliga, värdelösa och misslyckade så får vi tala ut det som Bibeln säger om oss. Vi är värdefulla, unika och underbart skapade,

Lev livet med honom som är den enda Vägen, som är Sanningen och Livet. Vandra hand i hand med Jesus, din bästa vän, så hålls du kvar på Vägen.

eftersom vi är skapade till Guds avbild. Det står i Bibeln att Gud tänkte på oss redan innan vi fanns till. Han har en plan för ditt liv och han vill att du ska leva nära honom.

Det är alltid bäst att tala sanning, att säga som det är också när man gjort något dumt. Då får man förlåtelse och kan gå vidare lycklig, glad och fri. Det står i Bibeln att sanningen ska göra oss fria. Jesus tog straffet för våra synder och vi får gå fria och förlåtna. Vi får hålla oss till Jesus som är Sanningen. Till vår hjälp har vi den Helige Ande som också kallas Sanningens Ande. Han hjälper oss att göra det som är rätt och han gör oss mer och mer lik Jesus; mer kärleksfulla, mer hjälpsamma, mer förlåtande, mer tålmodiga osv.

Jesus är Livet med stort L. Han ger oss evigt liv och det är vårt mål. MEN, Jesus ger oss också del av sitt liv redan nu och här. I Johannesevangeliet 7:38 säger Jesus att den som tror på honom, »ur hans innersta ska strömmar av levande vatten flyta fram«. Med det menade han att vi som tror på Jesus har fått den Helige Ande som ger oss del av det liv som är av Gud. Vi får del av hans kraft, hans glädje, hans frid, hans kärlek osv. Samma kraft som gjorde Jesus levande igen finns i oss som tror på honom. Hur mäktigt är inte det?! Vi har fått del av Guds rike redan nu och det riket får vi dela med oss av och berätta om för andra. Utan Jesus är livet tomt. Men med Jesus har vi liv, liv i överflöd.

Jag ber att Gud ska förklara det här på ditt hjärta, kära barn, och att du ska få uppleva Guds godhet och hur underbart det är att följa Jesus. Inte lätt alltid, men så rätt och så härligt. Lev livet med honom som är den enda Vägen, som är Sanningen och Livet. Vandra hand i hand med Jesus, din bästa vän, så hålls du kvar på Vägen. +

Kram, Sanna

EN TILLBAKABLICK PÅ SKRIFTSKOLAN 2024–2025

I SKRIVANDE STUND har det gått två dagar sedan konfirmationen av detta års konfirmander. Konfirmationen skedde den 20.7 i två olika kyrkor. I Esse kyrka kl.12:30 och i Pedersöre kyrka kl.16:30. Efter en sista intensiv läroperiod med tre skriftskoldagar och ett fem dagars konfirmationsläger är det äntligen dags för konfirmation. Under musik, och bakom korset, tågar de två processionerna högtidligt in i kyrkan. När jag sitter och tänker över detta kommer en mening ur den kända psalmen av Carl Olof Rosenius i mina tankar: »men före går Herren, men före går Herren, ja, före går Herren med segerns baner.«

SKRIFTSKOLÅRET – VAD HAR HÄNT?

Konfirmanderna har fått undervisning i den kristna tron under två terminer. Första träffen var 5:e oktober 2024. Då fick konfirmanderna information om skriftskolan. Efter denna träff delades de in i

tre undervisningsgrupper: Skutnäs, Punsar och Flynnängen, eftersom majoriteten av skriftskolungdomarna har sitt andliga hem i de här bönehusen. I dessa grupper fick konfirmanderna undervisning av predikanter. Till sin hjälp hade predikanterna ett skriftskolmaterial som grundar sig på Katekesen. Under hösten, vintern och våren har de haft sammanlagt 12 lektioner. Två lektioner som handlar om *Bibeln*, två om *buden* samt en lektion var om *Fadern, Sonen, Den Helige Ande, Fader vår, dopet, bikt och syndernas förlåtelse, nattvard och diakoni*. I detta sammanhang vill jag alldeles särskilt tacka predikanterna som troget tjänat i skriftskolan. Må Gud ge dem/er stor lön i himmelen för er tjänstvillighet. I lektionen om diakoni deltog familjearbetaren Ann-Christin Snellman och medverkande som förtjänstfullt ställde upp ur respektive bönehus diakoni- och stödgrupp.

Under året deltog konfirmanderna i tre mässor och de fick bekanta sig med gudstjänstliturgin. Under Bosundmötet tog konfirmanderna del av en predikan och deltog i ungdomssamlingen. Konfirmanderna fick anteckna tankar och reflektioner. Förutom introträffen den 5.10 ordnades två gemensamma träffar. En träff i januari och en i maj. Sen förstås skriftskoldagarna i juli. Under de här träffarna hade vi undervisning, andakt, minigudstjänst och gemenskapsbyggande lekar.

SOMMARPERIODEN, LÄGRET OCH KONFIRMATIONEN

För mig som ungdomsarbetsledare är sommaren en högintensiv period med mycket ansvar. Till min hjälp denna sommar har jag haft familjearbetare Ann-Christin, ansvarige skriftskolprästen Vesa Pöyhtäri och sommarteologen Simon Nyfelt. Under lägerveckan hade vi även gästundervisare. Dessa var Anders Värnström, Sven Gran-kulla, Robin Heikkilä samt Anders och Emilia Holmberg. Till dessa personer är vi särskilt tacksamma.

Under lägret var de ca 70 konfirmanderna oftast indelade i tre undervisningsgrupper. Men ibland i två grupper eller vid särskilda tillfällen var hela gruppen tillsammans. Under de två frågestunderna på lägret fick hela gruppen vara samlad. I frågelådorna fick konfirmanderna skriva sina frågor som besvarades av oss ledare. Vår strävan var att ge ungdomarna bibliska svar på konfirmandernas frågor. Frågorna varierade allt mellan vardagsliv och sällskapande till tvivel och tro. Frågestunderna har också hjälpt att visa vad ungdomarna funderar över i livet.

Som huvudansvarig för det praktiska i skriftskolan får jag tyvärr ofta konstatera att tiden inte räcker till som jag vill för att prata med alla fina ungdomar. Under lä-

gerveckan hade vi lyckligtvis med oss fina hjälpledare. Deras uppgift var främst att ansvara för konfirmanderna under fritiden, med lekar och underhållande kvällsprogram men även att samtala i smågrupper kring bibeltexter och lyssna till konfirmandernas utantill-läxor (Lilla Bibeln, Herrens välsignelse, Trosbekännelsen, Fader vår och buden). Hjälpledarna är en viktig länk mellan ledare och konfirmander och ofta kan hjälpledarna känna till och förmedla konfirmandernas önskemål. Jag är speciellt tacksam för de hjälpledare som ställde upp och vittnade för konfirmanderna om lärorika händelser ur sina liv.

Ibland när jag fick tid samtalade jag med konfirmanderna och jag gladdde mig ofta åt deras härliga humor och fick många fina samtalsstunder. Ibland fick jag även förmånen att lyssna när de avklarade sina läxor.

Så vill jag avsluta denna ungdomsflik med att återigen zooma in på konfirmationsmässorna. Sommarteologen Simon påminde oss om att det inte endast är predikanter och präster som kan tjäna Gud, utan alla kristna. Alla har sina gåvor som de kan bygga upp Kristi kyrka med. Vi får be för alla dessa konfirmander som under söndagen den 20.7.2025 bekände sin tro och svarade att de vill följa Kristus. Vi ber att Gud skall bevara dem i tron, hoppet och kärleken. Vi ber för alla ungdomar som deltog i årets skriftskola. Om Guds beskydd och ledning så att de alla skulle få leva av Guds nåd varje dag intill tidens slut. Vi får söka tröst ur psalmorden som påminner om löftena i Bibeln: »men före går Herren, men före går Herren, ja, före går Herren med segers baner.«

Förbli i Guds nåd! ➕

Kevin Nyfelt, ungdomsarbetsledare

Se, Jesus är ett tröstrikt namn

Se, Jesus är ett tröstrikt namn,
i all vår nöd en säker hamn.
Igenom Jesus får vi nåd
och finner på det bästa råd.

Guds ende Son, o Jesus Krist,
förlåt oss all vår synd och brist
och gör oss fria, du som kan,
ty du är både Gud och man.

Du, Jesus, ger oss salighet.
Vårt hopp är din rättfärdighet.
Förlöst från ont och förd i hamn
blir den som litar på ditt namn.

Vi tackar dig, o Jesus god,
som oss har frälsat med ditt blod.
Din frid oss här i tiden giv
och sist hos dig ett evigt liv.

Psalmboken 257

Kyrkan

DET UPPSTÅR OFTA missförstånd kring ordet »Kyrka«, och detta alldeles i onödan.

När man använder ordet »Kyrka« bör man göra det på ett sådant sätt att det blir klart vad man talar om. Ordet kan nämligen syfta på en byggnad, en lokalförsamling, ett kyrkosamfund eller en kyrkogren, t.ex. den romersk-katolska, den ortodoxa eller den lutherska grenen. Många gånger betyder emellertid »Kyrkan« inte något av detta utan i stället den världsvia gemenskapen omkring Jesus Kristus, »en helig, allmänlig kyrka, de heligas samfund« (Apostoliska trosbekännelsen). Denna kyrka är en enda, vilket betonas när vi med särskilt eftertryck säger KYRKAN eller Jesu Kristi Kyrka.

Men vad är då Kyrkan? Det är troligt att själva namnet kommer från ett grekiskt ord, *kyriakē*, som betyder »Herrens«, d.v.s. Herrens egendom, hans tillhörighet. Det är ett mycket passande ord.

Kyrkan är nämligen inte en organisation eller inrättning som människor har skapat. Den är Herrens egen skapelse. När den kallas »helig«, beror det alltså inte på någon helighet som de berörda människorna skaffar sig. Det är i stället så, att Guds Ord och Guds Ande genom sin helighet upprättar en gemenskap omkring Jesus Kristus och i denna gemenskap fortsätter att utöva ett helgande verk bland människorna.

Men vad blir det då av de mera lokala enheterna, t.ex. den svenska kyrkan, den norska eller den finska? Alldeles självklart förhåller det sig på det sättet, att ett kyrkosamfund aldrig är och aldrig kommer att bli detsamma som den ena, heliga och allmän-

neliga Kyrkan. Men denna sak har en annan sida: Om vi kan peka på sanna och troende kristna – också dessa naturligtvis med stor svaghet och skröplighet – i ett kyrkosamfund, så gäller ju om dessa att de också är medlemmar av Kristi ena, heliga och allmänneliga Kyrka.

Men vem är det då som avgör vilka som är sanna kristna? Ingen präst kan eller får ta på sitt ansvar att avgöra detta. Lika litet kan något kyrkoråd eller några kyrkofullmäktige avgöra en sådan sak, inte heller ett biskops- eller kyrkomöte.

Saken kan avgöras endast på ett andligt och osynligt sätt genom de krafter som är i verksamhet i Kristi Kyrka. Vi måste alla ställa oss inför Guds Ord, lyssna till förkunnelsen och undervisningen och därvid pröva oss själva i hjärta och samvete. Det är så Gud leder oss i sin Kyrka och i våra församlingar, genom sin Ande och nådens medel.

Att vara en lem i Kristi kyrka, det är alltså att vara tillsäds där den helige Ande låter sin kallande upplysande sin pånyttfödande nyttfödande nåd verka, att vara där människor samlas omkring Kristus bygger på Kristus »med hjärtats begär omfattar Kristus som sin Frälsare och på honom allen grundar sin förtröstan om syndernas förlåtelse liv salighet« (Katekesutv., fråga 146; bearb.).

Josef Imberg

Texten är hämtad ur boken *Kristna huvudord* och publiceras med lov från författarens anhöriga.

Då barnen föddes döda

Vad händer med barnet som inte hann döpas innan det dog? Under 1500-talet var det inte ovanligt att barn dog vid födseln eller föddes döda. Martin Luther kände sorgen över dessa barn och förstod hur smärtsamt det var för troende kvinnor att förlora ett barn innan det ens fått leva. För att trösta sina vänner skrev Luther några ord av tröst. Texten publicerades i Bugenhagens förklaring för Psalm 29.

DET HÄNDER OFTA att fromma föräldrar, särskilt mödrarna, har sökt tröst hos oss därför att de har lidit så stor ångest och hjärtesorg i barnafödandet när, trots deras bästa avsikter och mot deras vilja, en för tidig födsel eller ett missfall har inträffat och deras barn har dött vid födseln eller fötts dött. Sådana mödrar bör man inte skrämma eller bedröva med hårda ord, ty det var inte på grund av deras vårdslöshet eller försummelse som barnets födelse gick illa.

För det första, eftersom man inte kan och inte bör veta Guds dolda befallning i ett sådant fall—varför Gud, trots all möjlig omsorg, inte tillät barnet att födas levande och bli döpt—bör dessa mödrar lugna sig och tro att Guds vilja alltid är bättre än vår,

även om det kan te sig annorlunda för oss ur mänsklig synvinkel. De bör vara övertygade om att Gud inte är vred på dem eller på andra som är inblandade. Snarare är detta en prövning för att utveckla tålamod. Vi vet mycket väl att dessa fall aldrig har varit sällsynta sedan begynnelsen och att Skriften också nämner dem som exempel, såsom i Psalm 58:8, och den helige Paulus kallar sig själv ett *abortivum*, ett missfall eller en som föddes för tidigt.

För det andra, eftersom modern är en troende kristen, kan man hoppas att hennes innerliga rop och djupa längtan att föra sitt barn till dopet kommer att tas emot av Gud som en verksam bön. Det är sant att en kristen i djupaste förtvivlan inte vågar nämna,

önska eller hoppas på den hjälp (så som det ter sig för honom) som han av hela sitt hjärta och med glädje skulle vilja köpa med sitt eget liv, om det vore möjligt, och därigenom finna tröst. Men Paulus ord i Romarbrevet 8:26–27 passar väl här: *»Så hjälper också Anden oss i vår svaghet. Vi vet inte vad vi borde be om, men Anden själv vädjar för oss med suckar utan ord. Och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill.«* Även Efesierbrevet 3:20: *»Han som kan göra långt mycket mer än allt vi ber om eller tänker oss genom den kraft som verkar i oss.«*

En kristen människa ska man inte förakta som om han vore en turk, en hedning eller en gudlös. Han är dyrbar i Guds ögon och hans bön är kraftfull och stor, ty han är helgad genom Kristi blod och smord med Guds Ande. Vadhelst han uppriktigt ber om, särskilt i hjärtats outtalade längtan, blir ett stort, outhärdligt rop i Guds öron. Gud måste lyssna, såsom han gjorde med Mose i 2 Mosebok 14:15: *»Varför ropar du till mig?«*, fastän Mose inte kunde visa, så stor var hans ångest och bävan i de fruktansvärda svårigheter som drabbade honom. Hans suckar och hjärtats djupa rop delade Röda havet och torkade ut det, ledde Israels barn över och dränkte farao med hela hans här osv. Detta och ännu mer kan åstadkommas av en sann, andlig längtan. Inte heller Mose visste hur eller för vad han skulle be – ef-

En kristen är
dyrbar i Guds
ögon och hans
bön är kraftfull
och stor, ty han är helgad
genom Kristi blod och
smord med Guds Ande.

tersom han inte visste hur befrielsen skulle ske—men hans rop kom från hjärtat.

Jesaja gjorde detsamma mot kung Sanherib, och så gjorde många andra kungar och profeter som genom bön utträttade ofattbara och omöjliga ting, till sin egen häpnad i efterhand. Men dessförinnan skulle de inte ha vågat vänta sig eller önska så mycket av Gud. Detta betyder att ta emot saker som är långt högre och större än vad vi kan förstå eller be om, såsom den helige Paulus säger i Efesierbrevet 3:20.

Återigen förklarade den helige Augustinus att hans mor bad, suckade och grät för honom, men inte önskade något mer än att han skulle omvända sig från manikeernas villfarelser och bli kristen. Då gav Gud henne inte bara det hon önskade, utan, som Augustinus uttrycker det, hennes »djupaste önskan«, det vill säga det hon längtade efter med ousägliga suckar—att Augustinus inte bara skulle bli kristen, utan också en lärare över alla andra i kristenheten. Näst efter apostlarna har kristenheten ingen hans like.

Vem kan tvivla på att de israelitiska barn som dog innan de kunde omskäras på åttonde dagen ändå blev frälsta genom sina föräldrars böner med hänsyn till löftet att Gud ville vara deras Gud. Gud (säger man) har inte begränsat sin makt till sakramenten, utan har ingått ett förbund med oss genom sitt ord. Därför bör vi tala på ett annat och mer trösterikt sätt med kristna än med hedningar eller ogudaktiga (de två är detsamma), även i sådana fall där vi inte känner till Guds dolda befallning. Ty han säger, och han ljuger inte: *»Allt är möjligt för den som tror«* (Mark 9:23), även om de inte har bett, förväntat sig eller hoppats på det som de skulle ha önskat få se ske. +

Ein Trost den Weibern, welchen es ungerade gegangen ist mit Kindergebären, WA 53, (202) 205–208. Martin Luther. Förkortad.

När väckelse- rörelsen splittrades

Rauhan Sana-laestadianismens uppkomst

PROFESSOR EMERITUS I KYRKOHISTORIA, Jouko Talonen, har gjort en värdig insats genom att sammanställa en fackbok om splittringen inom gammal-laestadianismen under 1930-talet. Boken belyser splittringen ur olika perspektiv och ger bakgrund till uppkomsten av den så kallade rauhan-sanalaisuus-rörelsen. En viktig inspiratör har varit Tuomo Korteniemi från förlaget Väyläkirjat, själv teolog och expert på den nordliga väckelserörelsen.

Laestadianska väckelsen uppstod och spreds snabbt och kraftfullt från mitten av 1800-talet till nya orter och bland nya grupper av människor. Detta lade grunden för splittring, som också inträffade redan i början av 1900-talet. Den vidsträckta och livliga väckelsen delades upp i tre huvudriktningar: gammallaestadianism, förstföddlaestadianism och nyväckelse. Snart följde ytter-

ligare uppdelningar, men splittringen kring sekelskiftet var den mest betydande.

Av de huvudsakliga riktningarna var gammallaestadianismen den största, med uppskattningsvis 50 000 anhängare. Därmed fick den ett brett inflytande, särskilt på det samhälleliga livet i norra Finland och Sverige. Gammallaestadianism har från början varit en föreningsrörelse, vars verksamhet kanaliseras genom lokala fridsföreningar. Deras centralorgan, Finlands Fridsföreningars Centralförening (SRK), grundades år 1914.

År 1911 gjordes försök att nå försoning mellan de olika laestadianska grupperna. Projektet misslyckades, vilket bidrog till att en exklusiv församlingssyn – som uteslöt andra kristna – förstärktes. I praktiken handlade det om att betona den egna rörelsens unika karaktär. Naturligtvis påverka-

des församlingsläran också av andra faktorer, såsom teologiska frågor och mänskliga aspekter, det vill säga olika predikanter betoningar.

Gammallaestadianismen splittrades i sin tur år 1934, vilket ledde till uppkomsten av den så kallade rauhansana-laestadianismen. Den kallades även nedsättande för »lilla förstfödda«. Splittringen skedde inte plötsligt. Under flera år hade det funnits teologiska spänningar, bland annat kring församlingssynen och den så kallade tredje användningen av lagen, samt konflikter mellan predikanter och andra inflytelserika personer. Även SRK:s strävan efter centralstyrning och regionala skillnader bidrog till uppdelningen. I Tornedalen fanns till exempel inget intresse för SRK:s starka fokus på Uleåborg. Den svenskspråkiga konservativa laestadianismen i Österbotten präglades i sin tur av sin språkliga särställning.

En stor impuls till splittringen på 1930-talet kom från Nordamerika. Där hade det redan länge funnits oenigheter och grupp-tänkande inom gammallaestadianismen. Kärnan i konflikten var läran om Guds rike – det vill säga om verkligt troende kunde finnas i mer än en grupp. Meningsskiljaktigheterna återspeglades även i laestadianismens ursprungsområden. När den amerikanska apostoliska lutherska kyrkan år 1931 förberedde stora möten, ville man ha talare från Finland. Eftersom kyrkan inte hade organisatorisk koppling till SRK, skedde kontakten via privatpersoner. Efter olika turer reste predikanterna Antti Krekula från Pyhäjoki och Ville Kaikkonen från Kuivaniemi samt kyrkoherden V.A. Juntunen från Kiiminki till USA år 1932.

Enligt SRK:s officiella linje hade inbjudan inte kommit från en rätt troende grupp. Därför borde resan inte ha gjorts. För resenärerna och deras anhängare var den främsta drivkraften att följa Jesu missions-

befallning. Konflikten kärna var alltså religiös och teologisk, kryddad med mänskliga faktorer. Som följd av konflikterna och de uteslutningar som följde, splittrades den konservativa laestadianismen även organisatoriskt. Bland dem som delade resenärernas syn uppstod Rauhan Sana-gruppen, som började ge ut tidningen Rauhan Sana vintern 1935.

Många aktörer försökte uppriktigt skapa försoning mellan parterna. En sådan uppstod också kortvarigt 1945–1946, men snart lyckades SRK:s hårda falang stoppa försoningen. Ännu på 1950-talet fördes högljudda diskussioner om splittringens orsaker och tolkningar av historien.

Splittringen orsakade djupa sår och sorg, bröt upp familjer, släkter och vänskapsband. Min egen första kontakt med splittringen skedde utan att jag visste om vid mitt dop, dit några personer från Oulun Evankelinen Rauhanyhdistys (nuvarande Oulun Rauhan Sana) hade bjudits in. När dopprästen an-

lände visade det sig till allas överraskning att han var SRK-anhängaren domprost L.P. Tapaninen. Atmosfären blev enligt uppgifter elektrisk på ett ögonblick, trots att det gått över 20 år sedan splittringen och trots att Tapaninens inställning till rauhansanalaisuus inte var den mest extrema.

De starkaste stödområden inom rauhansanalaisuus blev Tornedalen på båda sidor om gränsen samt det finsk- och svenskspråkiga Mellersta Österbotten. Den svenskspråkiga rauhansanalaisuus (LFF) är idag den största andliga rörelsen inom Borgå stift. Ett kännetecken för rörelsen blev motviljan mot centralstyrning. Denna attityd märks och påverkar än idag. Den andliga

självständigheten på olika orter har sannolikt varit både en styrka och en svaghet.

Den nya boken öppnar alltså de teologiska och sociologiska bakgrunderna till splittringen. Därför är den värd att läsa för den som vill få klarhet i väckelserörelsens, och kanske sin egen identitet. Verket är ett utmärkt komplement till tidigare skrifter och studier. Dess värde höjs ytterligare av över 100 historiska och unika fotografier. Där finns många SRK-anhängare och rauhansanalaisuus-predikanter, präster och andra nyckelpersoner samt situationsbilder från möten i Finland och Nordamerika. +

Jaakko Rahja, Kyrkslätt

Insamling till LFF:s missionsfond

VID FÖRBUNDSMÖTET VÅREN 2024 beslöts att starta en insamling med syftet att trygga LFF:s verksamhet i ett längre perspektiv, så att arbetet kan fortsätta och växa även i framtiden. Denna satsning kallas LFF:s missionsfond.

En viktig skillnad från andra insamlade medel är att de donationer som ges till missionsfonden inte används direkt i LFF:s verksamhet. Medlen förvaltas i stället av en särskild arbetsgrupp, och endast den årliga avkastningen av kapitalet tillfaller LFF:s missionsarbete. På detta sätt får varje gåva en långsiktig verkan: kapitalet bevaras men bär samtidigt frukt år efter år.

Insamlingen riktar sig både till privatpersoner och företag. Det är viktigt att betona att gåvorna till missionsfonden inte får äventyra de bidrag som i dag ges till LFF:s

ordinarie verksamhet. Missionsfonden lämpar sig därför särskilt väl för större engångsdonationer, till exempel testamenten.

Vi tror att många vill vara med och stöda denna satsning, som öppnar möjligheten att ge en gåva som kommer att bära frukt för missionsverksamheten långsiktigt.

Låt oss tillsammans bära denna insats i bön och be om Guds ledning och välsignelse över arbetet.

Alla som vill kan delta med en valfri summa. För ändamålet har ett särskilt konto öppnats: FI72 5567 0720 2436 78

Det finns även möjlighet att donera via MobilePay, nummer publiceras på LFF:s hemsida.

Styrelsen för LFF

Den krona som sårat
hans huvud, har gjort
att han ock åt mig
invid himmelens port
en törnefri härlighets
krona beskär,
och redan i tron jag
den kronan nu bär.

Sions Sånger, 33

Prenumerationer

PRISER

Finland

Prenumeration: 45 euro

Gåvoprenumeration: 25 euro

Sverige

Prenumeration: 48 euro + frakt

Gåvoprenumeration: 28 euro + frakt

Obs! Betalningarna i euro.

Norge

Prenumeration: 48 euro + frakt

Gåvoprenumeration: 28 euro + frakt

Obs! Betalningarna i euro.

Övriga

Prenumeration: 48 euro + frakt

Obs! Betalningarna i euro.

Sions Jultidning ingår i prenumerationspriset.

LFF erbjuder tidningen gratis

under ett år till nygifta par.

PRENUMERATIONER I FINLAND

Adresskorrigeringar/register

+358 44 977 5374 (genom textmeddelande)

• elin.nyfelt@lff.fi

Obs! Flyttansmälan till Magistraten

*gäller enbart officiella instanser, inte tidnings-
prenumerationer.*

PRENUMERATIONER I SVERIGE

Hans Rahkola, Piponsvägen 10,

95334 Haparanda

+46 70 242 2766 • hans.rahkola@gmail.com

PRENUMERATIONER I NORGE

Sara Olsen, Borrassveien 17, 9517 Alta

+47 91165805

FAKTURERING

Antero Heikkilä

+358 500 260 539 • antero.heikkila@multi.fi

TALTIDNING

Sions Missionstidning finns även som taltidning
på CD. Prenumerationspriset är detsamma

som för papperstidningen. Kontaktperson

för taltidningen är Vesa Pöyhkäri:

+358 44 217 5410 • vesa.poyhtari@lff.fi

Be därför skördens Herre
att han sänder ut arbetare
till sin skörd.

LUKASEVANGELIET 10:2

PRÄSTVIGNING I EISLEBENS KYRKA, FEBRUARI 1546

Luther vigde två troende och examinerade män till ordets och sakramentets ämbete, för att tjäna Herren. Några dagar senare avled Martin Luther i samma stad – den stad där han också föddes och döptes. Vid vigningsgudstjänst bad församlingen om den Helige Andes stöd för de nya pastorerna, så att de skulle få kraft att predika evangeliet och tjäna de troende med alla de gåvor Han har att ge.

Texten i det övre högra hörnet lyder:
"... be därför skördens Herre att han skickar ut arbetare till sin skörd."